

Més pistes al bosc. No gràcies.

Tot i que la sequera persistent no permetia un excés d'optimisme, hem passat l'estiu sense massa ensurts, malgrat tot no s'han fet gaires coses per resoldre la problemàtica dels incendis forestals que se'ns presenten cada estiu. L'administració s'ha limitat a augmentar la inversió i poc més.

Els que vivim en zones properes al bosc o hi anem amb freqüència, tenim també coses a dir-hi i pensem que aquestes inversions s'haurien de rendibilitzar amb l'aplicació de mesures adequades.

Per exemple no s'entén gaire aquella obertura indiscriminada de pistes per treure llenya després dels incendis catastròfics de 1994. Pistes que d'altra banda van ser obertes sense cap criteri racional ni lògic; no porten enlloc i a sobre ningú se'n ha preocupat des d'aleshores.

No hauria estat més coherent planificar-les, pensant en la seva utilitat posterior: com a a accés ràpid a les àrees de risc en cas d'incendi, neteja i extracció del sotabosc o la llenya cremada, vies d'accés per realitzar el seguiment i la recuperació dels boscos cremats, com a camins de pas per a usos tradicionals o l'excursionisme respectuós, amb possibilitat de tancar-los si cal en períodes de risc, com a accés per la revisió i el manteniment de línies elèctriques o perquè no, com a llocs d'educació ambiental i sensibilització ciutadana. Tota la zona mediterrània pateix uns estius d'una sequera recurrent, no valen solucions de maquillatge, ja que els problemes són també recurrents i exigeixen solucions més decidides i valentes, si no els nostres boscos tenen els dies comptats.

Josep Castells

Puiggraciós. Foto Josep Castells